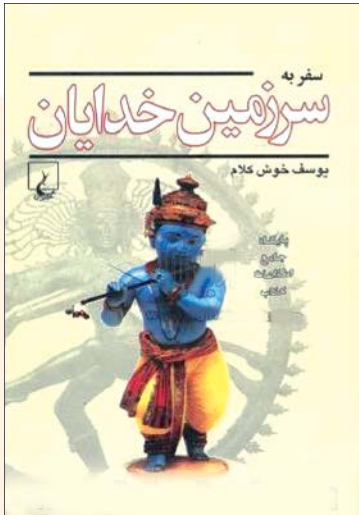

روایت‌های يك مسافر ایرانی از تجربه سفر به سرزمین خدایان

مسافری از هند!

نشان می‌دهد و از این منظر فرصت بیشتری برای ایجاد همذات‌پنداری میان مخاطب اثر با راوی آن فراهم می‌کند.

سفر او از بمبئی آغاز می‌شود و در ادامه به شهرهایی مثل احمدآباد، دهلی، جی‌پور، آگرا، کلکته، بنگلور و گواا منتهی می‌شود. خوش کلام در این سفرنامه سعی کرده در کنار مرور آنچه در جریان سفر برای او رخ داده، نیم‌نگاهی نیز به تاریخ هند داشته باشد و از این دریچه مخاطبان اثرش را با تاریخ این کشور و برخی از اتفاقات مهم آن آشنا کند.

این سرزمین پهناور مقصد سفر یوسف خوش کلام، راوی کتاب «سفر به سرزمین خدایان» شده است. مسافری که اتفاقاً بر خلاف اغلب سفرنامه‌نویسان که در زمره مسافران حرفه‌ای قرار می‌گیرند، یک مسافر معمولی است که تصمیم گرفته سرزمین فیلم‌های هندی را به عنوان مقصد سفر انتخاب کند. راوی سفر به سرزمین خدایان سعی کرده تا در کمال صداقت آنچه را در این سفر برای او اتفاق افتاده با کمترین ممیزی برای مخاطبش شرح دهد؛ روایت‌هایی که شاید حتی در بعضی از موارد ذکر کردن آنها تأثیری هم بر جریان کلی کتاب نداشته باشد، ولی صداقت روایت‌کننده کتاب را

احسان سالمی

روزنامه‌نگار

هندوستان، سرزمین پر رمز و رازی است که از قرن‌ها پیش ایرانیان بسیاری تجربه سفر به آن را داشته‌اند و هر کدام پس از بازگشت، خاطرات جالب توجهی از سفر به این سرزمین روایت می‌کنند. سرزمینی با جمعیت میلیاردي که ما از آن بیشتر فیلم‌هایش را می‌شناسیم و در نهایت برخی از خوراکی‌هایی که در پسوند نامشان عبارت هندی را دارند؛ مثل «برنج هندی» و «بادام هندی» و... اما

اطلاعات فوری

عنوان: سفر به سرزمین خدایان
نویسنده: یوسف خوش کلام
ناشر: نشر ققنوس
تعداد صفحات: ۱۸۴
قیمت: ۱۶ هزار تومان
پیش‌بینی زمان مطالعه: ۶ تا ۸ روز

جی‌پور شهری با خیابان‌های منظم

شهری که به خاطر انگلیسی‌ها صورتی شد!

هندوستان تا پیش از آن که به شکل کشوری مستقل باشد، سال‌ها مستعمره انگلیسی‌ها بود و ظلم‌های بسیاری طی این سال‌ها بر مردمان هندوستان وارد شد و همچون همه کشورهای تحت استعمار همیشه حرف همان بود که استعمارگران می‌خواستند. راوی سفر به سرزمین خدایان یکی از نمونه‌های رفتارهای استعماری انگلیسی‌ها را

این‌گونه شرح می‌دهد: «قسمت قدیمی شهر جی‌پور توسط ساوای جی‌سینگ دوم، مهاراجه ریاضیدان و ستاره‌شناس جی‌پور در سال ۱۷۲۷ میلادی ساخته شد. به این قسمت، شهر صورتی نیز می‌گفتند، زیرا در سال ۱۸۷۶ میلادی به خاطر خوشامد پرس آلبرت همسر ملکه ویکتوریا [ملکه انگلستان در اواخر قرن ۱۸ میلادی که تا سال ۱۹۰۱ فرمانروای هند بود]، تمام شهر را رنگ صورتی زدند. در نقشه شهر هم که از اداره جهانگردی گرفت، این قسمت شهر را صورتی کشیده بودند. برخلاف شهرهای قدیمی، جی‌پور خیابان‌های پهن و مستقیم دارد، با تقاطع‌های منظم هندسی. شهر به ۹ محله منظم تقسیم شده و به وسیله دویار قطور کنگره‌داری محاصره شده است و چند دروازه عظیم دارد.»

دردسره‌های سوار شدن به قطار در هند

تارزان وارد می‌شود!

احتمالاً اغلب خوانندگان این متن پیش از این تصاویری از آدم‌هایی را که در هند بر سقف ماشین‌ها و قطارها سوار می‌شوند در فضای مجازی دیده‌اید؛ وسایل نقلیه‌ای که شما باید خود را با آنها هماهنگ کنید و برای عقب نماندن از بقیه تلاش کنید. خوش کلام در شرح اولین بار قطارسواری خود در هند می‌نویسد: «پس از خرید بلیت خواستم سوار قطار شوم و بروم به مرکز شهر. معمولاً هنگام رسیدن به مقصد، مسافران قبل از توقف کامل آن پایین می‌پریدند. نوبت من بود که سوار شوم. هنوز دستم به میله کنار در قطار نرسیده بود که حرکت کرد! قطار دوم و سوم را نیز به همین ترتیب از دست دادم. دیدم نخیر این‌جوری نمی‌شود. کوله‌پشتی‌ام را محکم کردم. یعنی علاوه بر دو بند که روی دوش‌هایم بودند، بند پایین آن را نیز به دور کمرم بستم و دورخیز کردم. تا قطار نکه داشت مثل تارزان پریدم بالا. افرادی که پیاده می‌شدند با تعجب نگاهم کردند. هر قدر صبر کردم کسی سوار نشد و قطار حرکت نکرد! بله اشتباه سوار شده بودم.»

بالیوود دقیقاً کجاست؟

سینمای هند همچنان رویا می‌سازد

اما نمی‌شود به هند رفت و از سینمای هند نوشت؛ راوی سفر به سرزمین خدایان نیز در این کتاب اشاره‌ای به سینمای هند و جایگاه ویژه سینما در میان مردم هند دارد: «عکس شاه‌رخ‌خان یا به قول سلیم شیخ ساروق‌خان، هنرپیشه خوش‌تیپ هندی را همه‌جا در کنار کالاها برای تبلیغ زده بودند. مردم هنوز صف می‌بستند تا برای هزارمین بار عروسی دختر فقیر و پسر ثروتمند یا برعکس

را ببینند. بالیوود که مشابه هالیوود بود، در نزدیکی بمبئی قرار داشت و هنوز هم همان فیلم‌ها را می‌ساخت. ما حتی فیلم‌های خوب را نمی‌توانیم بیشتر از ۹۰ دقیقه تحمل کنیم، در صورتی که مدت فیلم‌های هندی حدود دو ساعت و نیم بود. در هر فیلمی، حتی اگر جنایی و غیرعاشقانه باشد، حداقل شش هفت ترانه و رقص و آواز بجا و بیجا گنجانده می‌شود. در تاریخ سینمای هند نقطه‌های درخشانی هم دیده می‌شوند، مانند فیلم‌های سایتا‌چیت‌رای. در سال ۲۰۰۲ نیز فیلم متفاوت دیگری به نام «مالیات» کلیشه‌های متداول فیلم‌های هندی را شکست. این فیلم راجع به ورزش [مورد علاقه هندی‌ها] کریکت بود و داستان آن مربوط به حدود صد سال قبل در زمان حاکمیت انگلیس.»